

جنايات اسرائيل از ناو ليبرتي آمريكا تا ناوگان آزادي غزه

تحليلي ولترنت در گزارشي به بررسي جنايات رژيم صهيونيستي در آبهاي آزاد از زمان حمله اين رژيم به ناو آمريكائي ليبرتي تا يورش اخير آن به ناوگان آزادي غزه، پرداخته است...

به گزارش فارس، "جيمز پتراس" استاد دانشگاه و نویسنده آمريكايي در مقاله‌اي که پایگاه خبري "ولترنت" آن را منتشر کرده است به بررسي تاريخچه جنايات رژيم صهيونيستي پرداخته و مي‌نويسد: غيرقابل باور است که اسرائيل چنان حمله مهلكي عليه ناوگان بشردوستانه آزادي غزه را بدون موافقت واشنگتن انجام داده باشد.

بر اساس اين گزارش، پتراس با انتقاد شديد از "بارك اوباما" و دولت آمريكا به دليل خودداري از محكوم ساختن رژيم صهيونيستي و دفاع بي‌رحمانه از جنايت عمدي آن، تاكيد مي‌كند که با توجه به هم‌دستي آمريكا با رژيم صهيونيستي، تنها راه براي تحت فشار قرار دادن اين رژيم، تقويت كمپين جهاني تحريم، کاهش سرمايه‌گذاري و صدور قطعنامه عليه تمامي كالاها، فعاليت‌هاي فرهنگي و تبادلات حرفه‌اي رژيم صهيونيستي است.

* جنايات اسرائيل در درياهاي آزاد

پتراس مي‌نويسد: در هشت ژوئن 1967، دو اسکادران هوايي اسرائيل کشتي اطلاعات آمريكا به اسم "يواس اس ليبرتي" را در آب‌هاي بين‌المللي مورد هدف قرار دادند و 34 ملوان آمريكايي را کشته و 172 نفر ديگر را هم زخمي کردند.

اين نويسنده آمريكايي با بيان آنکه کشتي آمريكا داراي پرچم بوده و به راحتی قابل شناسائي بود، مي‌افزايد: اسرائيلي‌ها آنتن ارتباطي کشتي را هدف قرار دادند تا مانع از تماس خدمه آن براي درخواست کمک شوند. آن‌ها هم‌چنين قايق‌هاي نجات را نيز از بين بردن تا اطمينان حاصل کنند که هيچ کسي از کشتي نجات پيدا نمي‌کند.

البته خدمه کشتي توانستند آنتن آن را تعمير کرده و درخواست کمک کنند. اما واشنگتن شاهد يك خيانت بي‌سابقه بود. بطوریکه رئيس‌جمهور "جانسون" که روابط نزديكي با صهيونيست‌هاي قدرتمند آمريكايي داشت، دستور داد تا هواپيماهاي آمريكايي که براي نجات ناو ليبرتي اعزام شده بودند بازگردند و بعدها نيز بازماندگان ليبرتي را تهديد کرد که اگر حقايق حمله رژيم صهيونيستي را افشا کنند، دادگاهي خواهند شد.

وي هم‌چنين با پيروي از خط مشي صهيونيست‌ها ادعا کرد که اين حمله به دليل اشتباه در تشخيص هويت ناو ليبرتي به وقوع پيوسته است.

اين استاد باسابقه دانشگاه‌هاي آمريكا ادامه مي‌دهد: 43 سال بعد، در 31 مي 2010، کشتي‌ها و بالگردهاي جنگي و کماندوهاي اسرائيلي به يك کاروان از کشتي‌هاي حامل کمک‌هاي انسان‌دوستانه براي غزه در آب‌هاي بين‌المللي حمله کردند. اين در حالي بود که پيش از حرکت ناوگان آزادي، مقامات ترکيه مسافران و محموله آن را مورد بررسي قرار دادند تا از عدم وجود تسليحات نظامي در آن اطمينان حاصل کنند.

اين گزارش با اشاره به آنکه صهيونيست‌ها با تيراندازي به مسافران غيرمسلح حدود 19 نفر از آن‌ها را کشتند مي‌نويسد: بر خلاف ادعاهاي اسرائيلي‌ها هيچ سلاحي در کشتي ناوگان آزادي پيدا نشد و تنها چند چوب بود که توسط برخي از قربانيان براي دفاع از خود مورد استفاده قرار گرفت.

پتراس مي‌افزايد: سربازان اسرائيلي بطور برنامه‌ريزي شده‌اي شروع به نابودسازي همه دوربين‌ها، نوارهاي ويديوئي و ضبط‌صوت‌هاي کردند که يورش وحشيانه آن‌ها را ثبت مي‌کرد. اين اقدام هم‌چنين به آن‌ها اجازه مي‌داد تا بعدها ادعا کنند که مسافران کشتي مسلح بوده‌اند.

اين کارشناس آمريكايي در ادامه به واکنش جهاني نسبت به اقدام رژيم صهيونيستي پرداخته و مي‌نويسد: در عرض چند ساعت از دزدی دریائی خونين اسرائيل، بخش اعظمي از جامعه جهاني از جمله ملت‌ها، سران سياسي سازمان‌هاي دفاع از حقوق بشر، نقض قوانين بين‌المللي از سوي اسرائيل را محکوم کردند.

ترکيه، اسپانيا، يونان، دانمارک و اتریش سفراي اسرائيل را احضار کردند تا نسبت به اين حمله مهلك اعتراض کنند. در همين رابطه نشریه "فايننشال تايمز" در شماره اول ژوئن 2010 اقدام صهيونيست‌ها در حمله به ناوگان آزادي را يك "دزدی دریائی بي‌شرمانه و غيرقانوني" توصيف کرد که ریشه در "محاصره غيرقانوني غزه" دارد.

"رجب طيب اردوغان" نخست‌وزیر ترکيه نيز يورش اسرائيلي‌ها را مصداق يك "تروريسم دولتي" خواند که مي‌تواند عواقب جدي در پي داشته باشد.

پتراس مي‌نويسد: متخصصان قوانين بين‌المللي، حملات اسرائيل به کشتي‌هاي داراي پرچم ترکيه، يونان و ايرلند در درياهاي آزاد را يك "اقدام جنگي" توصيف کردند. هم‌چنين شوراي امنيت سازمان ملل، ناتو و دبیر کل سازمان ملل متحد از اسرائيل خواستند تا تجاوزگري خود را متوقف سازد.

در همين حال ده‌ها هزار نفر از مردم سراسر دنيا با برگزاري تظاهرات، اقدام اسرائيل در کشته و زخمي کردن امدادگران، معترضان و فعالان بشردوستانه 60 کشور دنيا را تقبيح کردند.

متخصصان سازمان ملل نيز از سران اسرائيل خواستند تا مسئوليت اقدام جنايت‌کارانه خود را به عهده بگيرند.

این نویسنده آمریکایی می‌افزاید: در این میان تنها دولت اوپاما بود که از محکوم کردن اقدام تروریستی اسرائیل خودداری کرد و به ابراز "نگرانی و تاسف" اکتفا نمود.

این در حالی بود که اسرائیل نیز از اقدام سببانه خود دفاع کرده و حتی تاکید کرد که در آینده نیز این اقدام را تکرار خواهد کرد و محاصره غزه را نیز با وجود درخواست‌های آمریکا، ادامه می‌دهد.

* دفاع اسرائیل از دزدی دریایی و تروریسم دولتی
پتراس در ادامه گزارش خود می‌نویسد: با انتشار خبر کشتار سرنشینان ناوگان آزادی غزه توسط اسرائیل، جامعه جهانی با بی‌زاری و خشم نسبت به آن واکنش نشان داد.

وی با اشاره به جنایات رژیم صهیونیستی علیه امدادرسنان غزه ادامه می‌دهد: اسرائیل همه سرنشینان زنده، زخمی و مرده را بدون هیچ راه ارتباطی با خارج حبس کرده و با ضبط تلفن‌های همراه آن‌ها اجازه مصاحبه با هیچ خبرنگاری را به آن‌ها نداد. در حقیقت این رژیم همانند بیشتر دولت‌های تروریستی خواست تا جار و جنجال تبلیغاتی را به خود منحصر کند. در نتیجه دستگاه تبلیغاتی اسرائیل و خبرنگاران و رسانه‌های حامی آن کوشیدند تا به روش‌های مختلف حق را به این رژیم بدهند.

برخی از این تلاش‌های رسانه‌ای عبارت است از:
1- سربازان صهیونیستی که به کشتی حمله کردند در رسانه‌های حامی صهیونیست‌ها، قربانی و فعالان صلح‌طلب نیز تجاوزگر نشان داده شدند. برای مثال "جروزالم‌پست" در 31 مارس 2010 نوشت: سربازان اسرائیلی با یک اقدام برنامه‌ریزی شده برای بدنام ساختن آن‌ها روبرو شدند.

ارتش این رژیم نیز ادعا کرد که سربازان اسرائیلی مورد حمله قرار گرفتند.

2- دزدی دریایی رژیم صهیونیستی در آب‌های بین‌المللی از سوی پرفسور "سابل" استاد دانشگاه‌های این رژیم قانونی اعلام شد.

3- فعالان بشر دوست توسط "ایالون"، معاون وزیر خارجه رژیم صهیونیستی متهم به ارتباط با تروریست‌ها شدند. در عین حال هیچ مدرکی نیز برای این ادعا ارائه نشد.

این در حالی است که سازمان‌دهندگان ناوگان آزادی از جمله گروه‌های مدافع حقوق بشر ترکیه از سوی سازمان اطلاعات این کشور، ارتش و دولت اردوغان مورد بازرسی قرار گرفته بودند تا فاقد هرگونه تسلیحاتی باشند. از سوی دیگر ترکیه سال‌هاست که به عنوان یک عضو ناتو با سازمان جاسوسی رژیم صهیونیستی، موساد، نیز همکاری داشته است.

همچنین دیگر سرنشینان ناوگان آزادی نیز شامل 600 داوطلب حقوق‌بشری از جمله فعالان، نمایندگان مجلس، دیپلمات‌های سابق و حتی اعضای پارلمان رژیم صهیونیستی می‌شدند.

4- با وجود آنکه 20 نفر از فعالان حقوق بشر توسط نظامیان صهیونیست مورد هدف قرار گرفته و کشته شدند، مسئولین تبلیغاتی رژیم صهیونیستی با حذف صحنه‌های مربوط به شروع حمله توسط صهیونیست‌ها اقدام به پخش نوار ویدیویی کردند که طی آن یک سرباز اسرائیلی مورد حمله قرار می‌گیرد.

5- رسانه‌های صهیونیستی، نظامیانی را که از هوا و دریا به ناوگان آزادی حمله کردند، قربانیان یک "حمله وحشیانه دریایی" توصیف کردند!

6- فعالان صلح متهم به حمله علیه کماندوهای صهیونیستی شدند که روی عرشه کشتی مشغول تیراندازی با اسلحه‌های اتوماتیک خود بودند.

گزارش ولترنت ادامه می‌دهد: به محض آنکه ماشین تبلیغاتی اسرائیل شروع به دروغ‌پراکنی کرد، همه سران ستون پنجم صهیونیست‌ها هم وارد عمل شدند و اولین و بهترین مکان برای فعالیت آن‌ها نیز ایالات متحده بود.

* قدرت صهیونیست‌های آمریکا در دفاع از قتل عام

این گزارش می‌افزاید: همه سران 51 سازمان اصلی یهودیان آمریکایی که پیش از این نیز از همه جنایات جنگی اسرائیل، از بمباران ناو لیبی‌رتی گرفته تا اشغال کرانه باختری و محاصره غزه حمایت کرده بودند، به تکرار دروغ‌های اسرائیل در رابطه با یورش به ناوگان آزادی غزه پرداختند.

در همین راستا روزنامه "دیپلی آلت" ، ارگان تبلیغاتی رسمی سران سازمان‌های بزرگ یهودیان آمریکایی نیز به انتشار دروغ‌های رژیم صهیونیستی پرداخت و ادعا کرد که کماندوهای صهیونیست مورد حمله فعالان حقوق بشر قرار گرفتند و این فعالان مسئول کشته شدن دوستانشان به دست کماندوهای اسرائیلی هستند.

به نوشته ولترنت این روزنامه حتی کلمه‌ای از دروغ‌های رژیم صهیونیستی فاصله نگرفت و حرفی از استفاده کماندوها از تسلیحات مهلك و یا یورش به ناوگان آزادی در آب‌های بین‌المللی نزد.

این گزارش حاکیست، بخش اعظم صهیونیست‌ها و یهودیان سازمان یافته در آمریکا از کشتار خونین سرنشینان ناوگان آزادی حمایت کردند و فقط بخش کوچکی از آن‌ها بودند که با این اقدام مخالفت می‌کردند که البته آن‌ها نیز به رسانه‌های جمعی دسترسی نداشتند.

پتراس با بیان این مطلب که کنترل صهیونیست‌ها بر رسانه‌های جمعی یک بار دیگر به نمایش گذاشته شد می‌افزاید: "نیویورک‌تایمز"، "واشنگتن‌پست"، "سی‌ان‌ان"، "سی‌بی‌اس" و "ان‌بی‌سی" ادعا کردند که کماندوهای حمله کننده به ناوگان آزادی مورد حمله قرار گرفته و ضرب و شتم شدند.

نیویورک تایمز حتی ادعای رژیم صهیونیستی مبنی بر اینکه اقدام به دزدی دریایی در آب‌های آزاد قانونی بوده است را تأیید کرد. بر اساس این گزارش، مشکل رسانه‌های جمعی آمریکا تروریسم دولتی رژیم صهیونیستی نیست بلکه آن‌ها فقط به دنبال آن هستند که چطور خشم و غضب جامعه جهانی علیه این رژیم را منحرف و خنثی کنند. برای رسیدن به این منظور نیز تمامی پیکره قدرت صهیونیست، متحدان قابل اعتمادی را برای خود در کاخ سفید اوپاما و کنگره آمریکا که کاملاً صهیونیستی شده‌اند، می‌بیند. نویسنده ادامه می‌دهد: تنها یک دلیل برای ارتکاب مکرر جنایت ضد بشری از سوی اسرائیل وجود دارد و آن این است که پیکره قدرت صهیونیست در ساختار قدرت ایالات متحده آمیخته شده و از حمایت دولت آمریکا اطمینان دارد.

بطوریکه با وجود محکومیت‌های جهانی علیه جنایت رژیم صهیونیستی در آب‌های آزاد و خواسته جامعه جهانی برای انجام دادن اقدامی قانونی علیه جنایت این رژیم، دولت اوپاما از محکوم ساختن رژیم اسرائیل خودداری کرد.

طبق گزارش "خبرگزاری فرانسه" در 31 می 2010، سخنگوی کاخ سفید در واکنش به یورش صهیونیست‌ها به ناوگان آزادی غزه گفت: "ایالات متحده تاسف عمیق خود را از کشته و زخمی شدن انسان‌ها ابراز می‌کند و هم‌اکنون مشغول بررسی برای درک کیفیت وقوع این تراژدی است."

پتراس توضیح می‌دهد: اقدام به تروریسم دولتی منجر به بروز "تاسف" نمی‌شود، بلکه در حالت عادی چنین واقعه‌ای باید محکومیت و مجازات را در پی داشته باشد. از سوی دیگر، قدرتی که موجب "کشته و زخمی شدن انسان‌ها" شد، نامی دارد و آن هم اسرائیل است. کسانی هم که طی یورش اسرائیل کشته یا زخمی شدند نام داشتند، آن‌ها داوطلبان بشردوست بودند.

بنابراین واقعه حمله به ناوگان آزادی غزه یک اتفاق ساده که منجر به "کشته شدن انسان‌ها" شود نبود، بلکه این واقعه یک کشتار از پیش برنامه‌ریزی شده و عمدی بود که "نتانیاهو" نخست‌وزیر رژیم صهیونیستی و کل کابینه او نیز به صراحت از آن دفاع کردند.

این استاد دانشگاه آمریکایی توضیح می‌دهد: اسرائیل به یک کشتی غیرمسلح در آب‌های بین‌المللی یورش برد و با تصرف کشتی به سمت آن آتش گشودند. اما دولت اوپاما به طرز وقیحانه‌ای بر جنایت عمدی صهیونیست‌ها سرپوش گذاشت.

این گزارش با اشاره به کارشکنی‌های آمریکا در جلسه شورای امنیت می‌نویسد: واشنگتن در نشست شورای امنیت، 10 ساعت وقت صرف کرد تا تمامی ارجاعات به اقدام جنایتکارانه و غیرقانونی اسرائیل را حذف کند و در نهایت قطعنامه‌ای به تصویب رسید که تنها خواستار انجام یک تحقیق "بی‌طرفانه" می‌شد. با این حال نیز دولت آمریکا به دنبال تشکیل یک کمیته تحقیق از سوی اسرائیل است.

پتراس با تأکید بر آنکه آمریکا با خودداری از محکومیت رژیم صهیونیستی در کشتار سرنشینان ناوگان آزادی شریک است، ادامه می‌دهد: برای آنکه بفهمید چرا رژیم اوپاما شرم و بدنامی را در چشم جهانیان برای خود می‌خرد، باید نگاهی به ترکیب صهیونیستی کاخ سفید بیاندازید و متوجه شوید که سازمان‌های صهیونیستی تا چه حد بر سیستم سیاسی آمریکا کنترل دارند.

این گزارش در ادامه فاش می‌کند: یک هفته قبل از یورش اسرائیل به ناوگان آزادی، سران سازمان‌های حامی صهیونیست‌ها با بیش از یک سوم سناتورهای آمریکایی دیدار کردند تا آن‌ها را وادار به تصویب لایحه تشدید تحریم‌های ایران در ماه ژوئن کنند. از جمله مهم‌ترین سازمان‌های حاضر در این نشست می‌توان به "فدراسیون یهودیان آمریکایی شمالی"، "ایپک" و دیگر سازمان‌های ستون پنجم اسرائیل اشاره کرد.

گزارش ولترنت می‌افزاید: یک روز پس از این نشست، گروهی از سران فدراسیون یهودیان آمریکایی شمالی به واشنگتن رفته و با مقامات ارشد دولت اوپاما دیدار کردند تا مطمئن شوند که کاخ سفید و کنگره آمریکا به هیچ وجه بطور علنی سیاست شهرک‌سازی اسرائیل را محکوم نمی‌کنند.

بنابراین هیچ شکی نیست که صهیونیست‌ها اقدامات مشابهی را نیز انجام داده‌اند تا اطمینان حاصل کنند که دولت اوپاما جنایت این رژیم در حمله به ناوگان آزادی را محکوم نمی‌کند.

از سوی دیگر، "رام امانوئل" رئیس کارکنان کاخ سفید چند روز قبل از یورش رژیم صهیونیستی به ناوگان آزادی، مهمان مقامات ارشد ارتش رژیم صهیونیستی در تل‌آویو بود. و شکی نیست که امانوئل در این سفر از چند و چون طرح‌های این رژیم مطلع شد.

در واقع دستیار آمریکایی اسرائیلی اوپاما جنایتکاران صهیونیست را مطمئن ساخت که واشنگتن بدون هیچ قید و شرطی از تجاوزگری‌های رژیم صهیونیستی بطور سیاسی و نظامی حمایت می‌کند.

به عبارت دیگر 51 سازمان اصلی صهیونیست‌های آمریکایی در درون یا خارج دولت اوپاما به رژیم صهیونیستی تضمین دادند که این رژیم در برابر دادگاه جنایات جنگی و یا حتی محکومیت‌های جدی سیاسی شورای امنیت سازمان ملل مصونیت دارد.

این گزارش می‌افزاید: روش کاخ سفید برای حمایت از صهیونیست‌ها این است که توجهات عمومی را از محکومیت فوری و تصویب قطعنامه منحرف می‌کند و امیدوار است تا با گذشت زمان و با کمک رسانه‌های جمعی، اعتراضات و خشم جمعی مردم به تدریج از بین برود.

پتراس می‌نویسد: بخشی از ماموریت امانوئل به اسرائیل این بود که دعوتنامه کاخ سفید را به نتانیاهو تحویل دهد. البته نتانیاهو سفر خود به واشنگتن را لغو کرد تا بتواند در مقابل خشم جهانی از یورش به ناوگان آزادی، از اقدام رژیم اسرائیل دفاع کند.

در همین حال اوپاما نیز ضمن تماس تلفنی با نتانیاهو به وی قول داد تا دعوتنامه جدیدی را برای او ارسال کند. وی همچنین به نخست‌وزیر رژیم صهیونیستی اطمینان داد که نقض قوانین بین‌المللی و کشتار فعالان بشردوست ناوگان آزادی هیچ مجازاتی را برای این رژیم در پی نخواهد داشت.

این نویسنده آمریکایی ادامه می‌دهد: اوپاما نیز همچون لیندون جانسون که حمله اسرائیل به ناو لیبرتی را پنهان کرد، از جنایات جنگی این رژیم حمایت می‌کند تا خود نیز از پشتیبانی ثروتمندان و رسانه‌های صهیونیست و روسای 51 سازمان یهودیان آمریکایی بهره‌مند شود.

پتراس تاکید می‌کند: با توجه به چگونگی برخورد واشنگتن با جنایات جنگی اسرائیل، تنها راه برای مقابله با این رژیم، تشدید تحریم‌های جهانی علیه اسرائیل است. بطوریکه همه تولیدات، فعالیت‌های فرهنگی و مراودات حرفه‌ای این رژیم نیز مورد تحریم قرار بگیرد.

این نویسنده می‌افزاید: خوشبختانه اعتراضات گسترده مسلمانان در مجامع یهودی و مسیحی ضد صهیونیست هم انعکاس داشت و آن‌ها هم اعتراض خود را نشان دادند.

پتراس با تاکید بر آنکه حتی می‌توان تک تک صهیونیست‌هایی را که در یورش به ناوگان آزادی دست داشتند به جرم ارتکاب جنایات جنگی محاکمه کرد، می‌نویسد: جامعه جهانی تنها با فهماندن این مطلب به اسرائیلی‌ها که آن‌ها باید هزینه بالایی را برای کشتار پی در پی مردم و نقض قوانین بین‌المللی پرداخت کنند، و تنها با فراتر رفتن از اعتراضات نمادین مثل احضار دیپلمات‌ها و انجام اقدامات حقیقی مثل قطع روابط، می‌تواند رژیم تروریستی را منزوی سازد.

این نویسنده آمریکایی می‌افزاید: همه آمریکایی‌ها باید با صدای بلند و واضح به رئیس‌جمهور اوباما بگویند دیگر هیچ‌وقت نباید از دستورات صهیونیست‌ها پیروی کند. زیرا در غیر این صورت پیکره قدرت صهیونیست‌ها که همواره در حال فعالیت است به رژیم اوباما دستور می‌دهد تا بار دیگر بر مسئله حمله به ایران تمرکز کند.

این در حالی است که اقدامات کنونی رژیم اسرائیل با هم‌دستی آمریکا، نشان دهنده اهداف پلیدی است که آن‌ها برای خراب کردن توافقنامه دیپلماتیک ایران، ترکیه و برزیل در سر دارند.

پتراس در انتهای مقاله خود می‌نویسد: این مقاله تقدیم می‌شود به شهدای شجاع کشتی ترک "مرمره آبی" که در 31 می 2010 به شهادت رسیدند و همچنین تقدیم می‌شود به 34 ملوان آمریکایی که هشت ژوئن 1967 در ناو لیبرتی به قتل رسیدند؛ تمامی این کشته‌شدگان، قربانیان رژیم جنایتکار اسرائیل هستند.